

Tatár Sándor

PÉTER...

Megérkezni ázott hajjal, vizes kabátban,
lucskos cipőben. A kandalló (tűzhely,
olajkályha, radiátor) mellett párolgó
száradó ruhák.

– Otthoni flanelingben vagy csak egy
még otthonosabban bolyhos frottirköpenyben;
kinyújtani a csonttá gémberült lábakat
a hóforrás felé
(mezítláb a legjobb, akkor a lábujjak is
kéjesen facsargathatók).

Kezed ügyében már
kristálypohár, tartható kedvtelve a fény felé,
hadd gyúljon a roséban a csillártól
(kandallótűztől...) rőt macskaszem.
Vagy mégis inkább nyújtani a szomjat (a
teljes élvezet kedvéért) pár pillanatig még,
amíg inasod belép az aromafelhőt ontó
forralt borral (vagy a grogot nyújtja oda
tálcán, ha azt szereted)?

Már egy ilyes megérkezéshez is, mikor is afféle*
kagylóhéjként *[mondhatnánk ehelyett esetleg:
sült kagyló héjaként, jelezvén,
nem feledtük el, a frissen fogott kagyló nyálkás
és hideg. (S mellesleg hontalan.)] zárul reád
az otthonosság, film- vagy regényhősnek kell lenned;
s hogy stimmeljen az inas is, alkalmasint
(mondjuk, hogy angol) arisztokratának.
[Az újjazdagokat hagyjuk. Már csak azért is,
mert így megázní: nagyúri *szeszély*.]
Ilyen világ ez. Nincs mikor, nincs hova.
De eltűnődhetsz rajta, Schlemihl, hogy becses lelkedet,
meglepetéseket tartogató éghajlatával, rezdüléseivel,
szomjai-, elteléseivel..., ezt a titokzatos rokont,
elcsérélnéd-e komfortos megérkezésre,
kesztyűs inasra, kérés nélkül is orrod-kényeztető
illatára a grognak.
Az idő evvel is telik.

ASATAG DALLAT

Avitt költ' vagyok, azt hiszem,
de jól érzem magam –
képzavar szaga csap szíven,
és gondolatficam.

Hogy fosszil' vagyok, nem vitás,
de bármint forgatom,
nem olyan szörnyű e csapás:
ecetes bordalom.

Hogy eltűnt volna az arany?
S én bánnám egyre csak?
S nem kapnak szárnyra általam
penészes, ó szavak?

Jól elszúrtam. De *volt-e mit?*
Többel mi biztatott??
A zárt mozi hogy nem vetít,
s hogy jegyet sem kapok?

Színlelnem kéne, azt hiszem,
hogy igyekszem nagyon.
S már-már a normákhoz hiven
posztol- s modernkodom...

De kávézni meg nem hívom
a friss költőket én –
csak ne ringasson száanalom;
legyen a föld kemény.

...Alighanem már egyremegy
(így kétezer felé);
abraknak ott az egyszeregy,
babérnak hajzselé.

Lehet, együgyű dolog ez,
s én, mint a strucc, makacs,
hívén, hogy csak jó vége lesz
: poétai ragacs